

Săibertatea

prof. MIHAI APOSTOL

REDACTIA
Ploiești, Strada Justiției No. 14
Telefon 211Redactor: CONST. I. VIȘINA, Avocat
Abonamentul anual leu 150

SUB DIRECȚIUNEA D-LOR:

George Manolescu
C. Cristodorescu
ADVOCATIDintre inițiatori:
+ ZAHARIA BĂRBULESCU, AvocatADMINISTRAȚIA
SERGIU GHEORGHIU, Avocat
Ploiești, Strada Cazărmei No. 1

ÎNVIEREA Liga Națiunilor

Au început muguri să se despice și îci colo, frunza penele sfioase din verdele primăvaratic. E cald — după iarna ce nu se mai sfârșea — e îsbătirea de greul eraii. Invie natura!

Si' ușile se simte inviorante aceasta. Norodul o pornește hui-hui, mânăt de dorința de a simți mai intens viața, de a fi măngâiat de razele căldurei, de a se bucura sub reflexul seninului fără pată. Sbură și bie-tul sulet al omului, ca miei pe cămpurile golase, ca parăsile ce-și căută cuibul... Invie și încercatul trup omenesc!

In vecernia și târziu, în noptile de denii, bisericile își bat clopoțele, chemând pe credincioși să trăiască clipele infrigurăte, sub păpușul lămânilor de ceară și 'n mirosul misterios de tămâie. Se pregătesc sufletele pentru invierea Domului, pentru invierea lor.

E cea mai mare sărbătoare aceasta, a creștinismului, și sărbătoarea la care ia parte și natura, pe care o simți în sângel din vine, în gândurile ce-și căută cărări. Câtă însemnată, ce minunată tâlmâcire impune aceasta dumnezeească piede, a dumnezeului om, care și-a intins brațele pe crucea grea de pe Golgota, visând mantuirea lumii!

Se cuvine să preamărim aşa cum trebuie, în susținerea noastră, să trăim în toată splendoarea ei acolo, în ascunsitul sufletului nostru, căci...

in nefericitul nostru oras, numai în el, invierea nu se apropie!

Vor înfrunzni castanii de pe bulevard, dar străzile vor rămâne tot grameze de găunoare. Vor sageta luminile soarelui pretulindeni, dar pretutindeni împuținătua înălțată pe undele vântului, omorând plămânia cu mișcările, ca prin înțelepciunea Goghișteșilor nu va și să le risipească. Vor crește ale flori în glastre și strejute de zaplăzurile grădinilelor săracă, vor rămâne însă mai departe aceiași neprincipuți edili, aceiași ne-gospodari conducători ai muncipiuilui.

Vor gene nevoiașii jin- diuind la bunătățile etalează în vitrine măestri aranjante, vor fi aceleși lupte între politicianii cari nu-și vad decât acoperișul bunuzarului, vor fi, vor veni atâtaia cu invierea, că suntem în Ploiești necăjiți nu va invia nimic, a dumnezeului om, care și-a intins brațele pe crucea grea de pe Golgota, visând

mai multă lume! Lib.

In Martie 1928, consiliul de la Geneva a tratat descul de aspiru pe reprezentantul Ungariei, din cauza celui transport de mitraliere.

Venind în discuție conflictul dintre România și Ungaria, referitor la drepturile optanților, de data aceasta lucrurile său s'chimbă.

Ce avantajii aveam noi la Geneva în luna Martie 1927?

1) Rezoluția chiar a consiliului Ligii, din Septembrie 1928, favorabil.

2) Raportul d-lui Chamberlain, din Septembrie 1927 favorabil.

3) Talentul, inteligența și documentele argumente ale d-lui Titulescu.

4) Intenția de înțelegere manifestată prin oferita facută Ungariei de a-și reține din despăgubiri, sumele cuvenite (după ei) optanților maghiari.

5) Dovada spiritului de

turburare și neascultare dominant în Ungaria, prin mitralierele dela St. Gothard.

6) Si în fine dreptatea,

sântă dreptate recunoscută aproape în unanimitate.

Rezultatul? contrar celui din Septembrie 1927.

D-l Chamberlain demisionezintul Albiionului, uragări și linie pestă raportul

facut anul trecut, însoțit de

infractor, care trebuie să

asigure în anticamera pro-

nunțarea sentinței:

1) Stat turbulent și con-

tinutu propagator al revizui-

rei tratatorelor.

2) Stat lipsit de cuvânt,

care cheltuie imprumuturile

acordate prin bună

voință Ligii Națiunilor, pen-

tru înarmări oprire.

3) Stat care duce anti-

sematismul aşa de departe

în că a instituit în școlile

sale acel „numerus clausus”

care, și de mirare, că nu a

supărat zeii de la Geneva

și pe amicii lor de origine

semită, cum se pretinde că

ar fi indispuț cele căte-vă

turăruri din țara noastră.

Si când lucrurile s'au pe-

recrutat de straniu, se

mai găsesc în țara româ-

nească partide și oameni

politică, care să pornească

campanii în contra unui gu-

vern care nu are nimic a-și

reproșă în politică sa externă.

Cine nu crede astăzi că

d-nii Madgearu, Mihalache

și Vaida Voievod ar fi pre-

parut mai bine terenul in-

ternational de căd-l Titu-

lescu, care are toate cusuru-

re: nu e orator ca d-l

Madgearu, nu e erudit ca

d-l Mihalache și nici pre-

zentabil și perspicace, ca

ca d-l Vaida Voievod!

Yw.
Incepând cu Nr. 33

FOAIE DE LUPA CULTURAL-NACIONALA

ȘI DE EDUCAȚIE CETĂTENEASCA

Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

SUB DIRECȚIUNEA D-LOR:

George Manolescu
C. Cristodorescu
ADVOCATIDintre inițiatori:
+ ZAHARIA BĂRBULESCU, Avocat

Cronica rimată

Printaniera

Primăvara azi debarcă

Si-și reia refrenul.

Vine înțărită, par că

Ar aduce-o trenul.

In zadar faceau calicii

Pronosticuri logice:

Dumnezeu avea capricii

Meteorologice

Si, sfidând cu tot disprețul

Toate calendarale,

A mai prelungit înghețul

Si-i a 'ntin hotarele.

Dar, de ieri, o boare lină

A topit zăpezile

Si în oraș e iar lumină.

Ulițele, vezi-le:

Său schimbă subit la față,

Si-ai scăbit noroiale

Si în soare își răsăță

Praful și gunoaiele.

Totul prinde să renască:

Au venit Florile

Si pe străzi încep să crească

larăși bălărière.

Pe maidane, în sedință

Clubul orănenilor

Si din nou a luat ființă

Valul mirodenilor...

Când și când, orbit de scăre,

Trece către un fluture

Fluturând din aripiore

Praful să-i găsească

Când îl văd, mi-aduc aminte

Prin asociatie,

Ce înțeleaptă-i și cuminte

Noua generație.

Pentru Paștele, ca vine

Pe urma Florilor,

Aseteam — cum se cuvine —

Șirul bucurelor,

Si se zice despre-un „șef”

(Odiose nominătă)

Car fi pus la cal-e un chef,

Sa se ducă pomina...

P. LICAN

RUBRICA MEA

Un dezertor curios

Nu toți acei cari au im-

pânzit cămpile de luptă, au

avut pregătirea sufletească,

pentru constănța datoriei pe

care aveau să o implicească.

Nu s-ar putea pretinde, dea-

semenea, că toți luptătorii,

au fost iluminati de un curaj,

care să-i impinge la bravarea

pericolului, cu prețul sacrifi-

ciciului extrem: viață.

Dacă lașitatea n'a putut

fi tolerată după legile lui

Marte, ca exemplul pedepse-

ișă, ea totuși s'a strectat în

destule sulete. Ea a cu-

prins deopotrivă destui ne-

volnici, din toate neamurile,

din toate națiunile,

din toate războaiele,

din toate luptările,

din toate luptătoarele,

din toate luptătorii,

din toate luptă

"Judecători și judecăți de altă dată"

Vineri, 6 Aprilie a. c., în fața unui numeros auditoriu, d-l judecător Radu Dimiu, d-le Tribunalei Prahova, și-o desvolat conferința sa, cu titlu de matuss, însemnată o etapă luminosă în cîlciu conferințelor interesante, ce au avut loc până în prezent, sub auspiciile "Cercului juridic din Prahova".

Inzestrat cu răbdarea cercetătorilor de răsă, ce scoromene paginile profaulă ale ero-nicărilor și documentele uriașe, cu un split fin de sistematizare, d-l judecător R. Dimiu a stabilit până la urmă atenția celor adunați în sala barocului, povestind — ca să zicem astăzi — despre judecători și judecăți de altă dată și parțială astăzi căutătorii prin negru vremurilor duse de mult, treându-i prin epoci mai apropiate și lăsându-l în față timpurile de care le trăim. Fără pedanterie, frațiașul subiecție, într-un stil curgător și ales, D-sa și-a spus să se facă și mai atrăgător impletind voiojia omului care să recèle istoriei și păstrând până la sfârșit parfumul de orănuș, ce înimbătă de înțelut ce răsfoiesti filele trecutului nostru atât de frumos și atât de ignorat totuși.

Redăm — pe scurt — ideile desprinse din această frumoasă conferință:

Prințul judecător a fost mosul pentru familia sa și familialei care formau un sat; mai multe sate aveau ca judecător un jude și în urmă apără voroabil, care era conducător militar și administrativ. Abia după treceerea năvătilor începe viața orașenească, când justitia era împărțită, pentru princișii, de soluri și părți, cari conduceau comună. Deplinea jurisdicție era însă în atributul Domnului, care era asistat cu vot consultativ, de Divan. Boierii împărtășau de asemenea justitia în afaceri mai mici, atât de Banul Olteniei, care putea condamna chiar la moarte, de Vornici și Serdar în Băsarașia.

Justitia se da cu solemnitate și în spirit religios, la Curtea Domnească, aplicându-se obiceiul pamântului și pravile, care apar cam prin sec. XV (Alex. cel Bun) și XVII (Matei Basarab și V. Lupu).

Tulius Goruneanu

"DOUĂ EPOCI DIN LITERATURA ROMÂNĂ"

Comunicarea domnului I. A. Basarabescu
făcută la Academia Română.

Scriitorul acestor rânduri a fost printre privilegiati care au putut sărbători frumos și interesanta comunicare făcă tulius Vineri 16 Martie, în incinta celei mai înalte instituții culturale și juriile de către conținătorul nostru academician d-l I. A. Basarabescu.

Poate că spre a nu sărni polemică pînă înainte, deșă fiind natura atât de sensibilă a literaturii (literatura nature autum), sau poate fiind se potrivea cu firea atât de delicată a vorbulorului, d-l Basarabescu, cu modestia sa caracteristică, a început prin a spune: „ca se va feri de a fi prea categoric în considerație sale, lăsând ocazia grea sarcină criticilor, dela care scriitorii au uneori de îndrăzne”.

D-sa arăta că scopul comunică-

rii numără incepăturile în organizarea judecătorescă, instituind ispravnicuți cu atribuții jurisdicționale, infințarea condiții de hotărari și de acte de proprietate. Sub cîlciu fanarișii, justitia se da abusiv, după interes și persoane, tot la Curtea Domnească, dar în anumite zile. Singură judecăta „breslerelor” se facea separat și cu multă bună credință.

In sec. XIX-lea apar codificările lui Caragea, Calimah, Donici și Ipsilanti, care instituie trei grade de jurisdicție și au dispoziții asupra puterii judecătorilor și modului de judecătă. Regulamentele organice aduc principiul inamovibilității judecătorilor și crează judecătorii de împăcure la sat și instantă polițienești.

Organizarea propriu zisă se face prin legile de la 1861 și următoarele.

Dim expunere, conchide constatănd că primii judecători români au fost și legești, și a pretorul roman sau cadiul turc, care completează legile prin interpreările noile ce i le dă; că pravilele au înlocuit pe încreșterea dreptului nescris al obiceiului locului, ce da deosebite implicăt la numeroase abuzuri, că judecata absolutista și de esență divină a primelor timpuri, devine pe încrește, umană și că separația șefilor judecătorescă și administrativă s' marcat în tările române anterior Revoluției Franceze care a stabilit acest principiu, iar actuala organizație judecătorescă îmitată după apusul latin, nu are nimic din tradiția trecutului.

D-l avocat Gogu Negulescu, președinte al adunării, evidențiază în cînvînt calde merită conferențierului și istorisind cum a cunoscut felul de a fi al magistratilor din alte țări — în lungile sale călătorii — termină spunând că legile fie ele scrise, fie nescrise și ne sistematizate, întotdeauna au cerut — pentru a putea da roade — mintea înămată a judecătorilor, dată de sufletul cîstîn al acestora. Lanțul apoi pe magistratul Tribunalei noastre, afîrmând că spre multumirea împreinătorilor

Viața Sportivă

În numărul trecut, am anunțat că voi scrie ova și despre sportul jocului de cărți. La cîteva zile de la apariția ierarhului, am primul o scrisoare dela o doamnă H., care mă îndeamnă să insisțe la multă asupra acestui nenociv joc, și să lovească fără crujare pe foii și loale acelea, cari și neglijență familiile, slujba sau ocupăția ce au, patrocindu-zele și noplile, mai ales noplile în jocuri de cărți — bineînțele pe parale. Îmi promite doamna H. să-mi furnizeze nume de persoane, locurile de *condesouz*, unde cîmlinile casnice, s'au transformat în adeveră triporturi și unde constiunțele și cîminte depinde de un bîrlie de treila sen cupă.

Vă mulțumesc doamnă H. de concursul ce mi-l ofer în combaterea acestui flagol, dar cred că alii sunt în drept să primească deosebită denumirile D-vs. — nu însă anonimul cum ororii să proclădejă față de mine — și ca să vă servesc o consultare gratuită vă rog să vă adresați poliției sau parchetului, singurele autorități care pot să vă servescă în mod eficace și prompt. Exemple și persoane din locul înămată că și din restul țării as putea enunță și răspunde și eu, îndes desul să amintesc și să pomesc pe cei ce au căzuț prăjii jocului de cărți și prinși cu mâna în fundurile autorităților, unde funcționau, au lăsat drumul pușcării pentru căiva încin. Aș putea da nume de cacoane foarte sus puze care căzănd înămată victimă jocului de cărți și au uitat de dororile de mame, soție, și au pierdut cîstea și rezultatul a fost că tribunul a înregistrat cu toate formele și dovezile îngăduite de

și avocaților, toți întruneci a-cestă călători. Pragăne să se dea publicitatea conferinței a-cesa, prezentând o deosebită importanță.

D-l avocat Gr. Iancușanu, reținându-se făcătorii și formulatori, semnează prezența d-lui avocat Toncescu din București, membru al „Unionei generale a avocaților”, care în scurte cîvine manifestă *indrasneală* pentru conferință și — întrucât d-l avocat Gogu Negulescu a împlinit 40 de ani de avocatură — îl urează încă mulți ani în această nobilă profesie, pe care a și-a început “o ilustrare, vește la bărd.”

Jocul de cărți, ca și bejia sau tuluman, este răspândit pe globul și nu se săite precisă cine l'a inventat. În tot cazul, blesmătul unei onoanțe întregi, se abalea cu toată violență de limbaj său același care a avut nenorocile inspirație de a-l inventa. (Urmare în nr. viitor)

Radu Stănescu

Vizitări

„Tipografia Românească”

am cîtii lotușul printre rânduri, și am înredările prin pânza mătăsoasă dar destul de transparentă a analizei sale, care-i sunt în materie de artă, inclinațiuni și gustul său de predilecție.

Firme, cultura, tradiția și atmosfera în care a trăit, lotușul face să găsim cîteva „Novele” și „Vulturul” și îl iubitorul și apărătorul clasicismului tradițional, în literatură.

Dar, d-sa nu este și nu voiește să „homos animi libit”.

Aparținându-se că o învinuire nemerită ce i s'at face, d-l Basarabescu, lăsă să se înțrevedă că nu dorește deloc să fie socotit drept un „secular” sau „retrograd”.

Din expunerea d-sale am reținut textual aceste cîvine: „Succesiunea evenimentelor este fatală. Literatura se înloeușă. Năzuința unei împrospătări și firească se îndepără din epocă”.

Dar, normal, fără răsturnări în strănsă legătură cu tradiția și mai ales cu talentul, Sună totușă lipsuri de actualitate și de interes.

Acest concept de bun simț semnală de cei veci, (*natura non facit saltus*) este deosebit de sănătos.

„Talentul” — acesta e — suprave-

Pe marginea foilor „Epigramele”

lui C. V. Plăeșu

Ne pare rău că imprejurarea ne face să vorbim atât de lăzărie de „Epigramele” pseudonimului C. V. Plăeșu, sub care cercă să ascundă cu dispreună, simpaticele conținător și amicul nostru C. Vasilescu, subprefectul judecătorul Radu Pătrășcanu.

O facem însă, locmei acasă, convinsă că includerea autorului nu se va transforma în sângătoare epigrame, și că spanjolă mea culpa de rigoare și scinderea de seamă de față, îndeplinim și o datorie prietenescă, dar mai cu seamă, pe acela a recensentului, obligat de a se ocupa de apariționea unui volum bun și meritos.

A face epigrame, gen de literatură neprelatoasă — astfel după cum are aerul de a se exprima d-l C. V. Plăeșu — nu numai că nu este o *folclor rea*, dar nici măcar o *Indrasneală*, aşa după cum îl autorul o spune.

Când ai înțeles de observație și talentul d-lui Vasilescu, nu se poate vorbi de „Indrasneală”, căci a primit amănunțile, și că caracteristic unui personajului sau unei situații conținător, că orbit de patină, merge ca un turbul din treapă în treapă, până ce se prăbușește materialier și moralmente în abîm, fără nici o scăpare decât glonțul revolverului, otrava sau pușcăria pe un film determinat.

Ziarele cotidiene, sunt pline de drame însorite din acest vîrstă și tribunalele în fiecare săptămână declară desfăcute căsătorii în care unul sau ambi soții alunecă pe povârnișul jocului și-au uitat datorile de soț sau soție, și odă cu perdere casă și onoreul sau distruși o familie un cămin, care îl pătușă astăzi, să continuă, până ce bunul Dumnezeu, ar li încălită să se face o slăjire care să achiviteze nouă „Indrasneală”: — aceasă denoșă — totușă, — un obiectul palernic, capabil de a înregistra ori ce amănunțime care ar scăpa altul ochi ori cădăt de Indrasneală, aceasta mană însemnată încă și siguranța exteriorizată talentuoase. În asemenea imprejurări, este — fără îndolău — vorba de un produs literar natural, care se simță și se înțelege, urmării, cu ușință, curajul și frâneșă lucrului de artă.

Să... nu slabescă d-l Plăeșu cu Indrasneala... modestie lui, care, și aci lăsă sănătos, tot atât și atunci când lăsă sănătos sănătosul său de obicei, sănătosul să-șo achile fără multă înțărire...

Incurajarea de care se îndoaia a putut consta că o are cu toate cîte cauză de ea ca, ca și de bătrânețea (a se vedea „Lăzăreasa” autorului, pusă înfrunte volumului), sperăm că ne va face în curând dovada căcă „noul lipșegă curajul”, la care, totușă modestie, a făcut atât alături.

Cr.

AVIZ

Aducem la cunoștința Onor. Public, că începând de la 9 Aprilie 1928, am deschis un

Depozit de Benzină,

Petrol și Uleiuri

din cea mai bună calitate din produsele noastre, „Unirea”, în Ploiești, Piatra Legumelor, colțul Calga Cămpinei la Florăria Flora, unde se poate alimenta ori ce mașină atât ziuă că și noaptea.

Cu stîmă,

LUDVIG WEISS.

minunatele pastele ale lui S. O. Iosif, „Zdrile Senină” ale lui Mihai „Pozele” lui Cerna și întraga activitate a lui Octavian Goga.

O ramură înradățită cu semnătorismul, a fost „poporanismul” din jurul „Vieții românești”.

Dintre scriitorii străini în jurnalul acestor reviste, cîldăr în primul rând rămas, în cînd în „Semnătorul” condus de Nicolae Iorga.

Oarecum potrivită acestui curent și largind cercul tendințelor pre locale, revista „Convorbiri Literare” a continuat sub Ioan Bogdan și mai apoi sub d-l Simion Mehedinti, tradiția „artelor” pe care o preconizau mărele prozatori și epicii noștri cel mai de seamă.

Oarecum potrivită acestui curent și largind cercul tendințelor pre locale, revista „Convorbiri Literare” a continuat sub Ioan Bogdan și mai apoi sub d-l Simion Mehedinti, tradiția „artelor” pe care o preconizau mărele prozatori și epicii noștri cel mai de seamă.

Sub suscipțile acestui curent și acesei reviste, se disting marii prozatori și poeți: Mihail, Nana, Tudorache, Certeza, Odile, Leonida, Vîlceanu, Codreanu și alții.

„Noile Recărți Românești” doar sub direcția duii Radușescu și Nostru, cu preocupații mai sociale: „Viața Nouă” de

